

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

тивирана звучност, добре овла-
дана в шрайха и преди всич-
ко във виолончеловата гру-
па.

Солст на вечерта бе
н. а. Ион Войку от Букурещ-
ката филхармония, почетен
гражданин на Русе. Той се
изяви в трудната и ефектна
солова партия в Концерт № 2
за цигулка и оркестър от
Едуард Лало. Създаден пре-
ди столетие, малко преди про-

АПЛОДИСМЕНТИ ЗА БУКУРЕЩКИЯ РАДИООРКЕСТЪР

Този авторитетен състав,
чиято 60-годишнина ще бъде
отбелязана през 1988 г., е от
давна свързан с нашия фести-
вал. Дължим му редица праз-
ници като изпълненията на:
„Месия“ (Хендел), „Военен
реквием“ (Бритън), „Едил“
(Енеску), както и няколко
въдновени интерпретации на
Деветата симфония от Бетхо-
вен или общо осем гостувания
— всичките под диригентство
то на Йосиф Конра. Тази годи-
на двете програми бяха из-
несени под ръководството на
по-младия, Паул Попеску, учил
при прочутите Джордже Джор-
джеску от Букурещ и Ханс
Сваровски от Виена.

Твърде амбициозен, труден
бе репертоарът и в двете ве-
чери: Енеску, Григ, Лало, Чай-
ковски, Брукнер. Познаваме
букурещките радиосимфонии
като строен, балансиран му-
зикален апарат със сравнител-
но закръглена, плътна звуч-
ност и висока интонационна
чистота. В лицето на Паул
Попеску колективът притежа-
ва добър художествен ръко-
водител. Сериозен, задълбочен
музикант, с висока култура
и вече немалък опит (бил е
главен диригент в Тимишоара,
работил е в Букурещката опера
и Кинематографията), заедно
с това чужд на всякакви
ефекти и стремеж към себепоз-
тънстване на пулта, П. Попеску
изявяло се проникува от
музиката, която претворява,
като се стреми да предаде
това настроение и на оркестран-
тите. Тъкмо тези черти
се изявиха в изпълнението на
Седмата симфония от Антон
Брукнер. Независимо от голе-
мите размери на произведени-
ето, диригентът и оркестърът
съумяха да изградят успешно
най-популярната творба на бе-
лежития австрийски симфоник
от края на миналото столе-
тие. Тук може би най-цяло-

отно прозвуча прочутото Ада-
жио, отзвук от смъртта на Ваг-
нер, разтърсила чувствителна
та психика на композитора.

В първата вечер се изяви и
пианистът Дан Григоре — име,
което не се нуждае от специ-
ално представяне: концертирал
в почти всички големи музи-
кални центрове в Европа и
Америка, той е познат и на
българските любители на кла-
вирното изкуство. Д. Григоре
принадлежи към онези кате-
гория музиканти, които още
при първия контакт с аудито-
рията създават непоколебимо
чувство на увереност и сигур-
ност. Неговата всеотрадна, ов-
ладяна професионална култура
е поставена в служба на
една умиа, хармонично изгра-
дена художествена природа. В
програмата от 18 март той
се представи с благодарния за
всеки голям изпълнител Григ
— концерт, позволил му да
разкрие пълноценно артистич-
ните си качества: блискава вир-
туозност, висока тонова кул-
тура, тънко чувство за коло-
рит, лирика, усет към харак-
теристичното. Интерпретацията
му може да се определи по-
скоро като драматична, откол-
кото лирична или романтична.
В същия, малко строг маниер,
предни две години той ни под-
несе и цикъл от пиеси на Шо-
пен. Сравнително коректен, ма-
кар и с отделни, моментни раз-
квашания, бе съпроводът на
оркестъра. В същата вечер бе
изпълнена и българската пие-
са „Празнична увертюра“ от
В. Стоянов, изградена предел-
но маршово.

Втората програма ни срещ-
на с един от ранните шедев-
ри на Енеску — Сюита № 1
в до мажор, опус 9. Без съм-
нение П. Попеску изпитва истин-
ски пиетет към музиката
на своя гениален сънародник.
Това бе и най-доброто му по-
стижение в интерпретационно
отношение. Тук бе налице кул-

чутите концерти на Брамс и
Чайковски, той веднага бил
оценен като „национално-
характерна музика от нов
тип“, която до голяма степен
коригирала тогавашните пред-
стави за инструментален кон-
церт. Изпълнението на П. Вой-
ку — изяло в духа на досе-
гашната традиция — достави
удоволствие на повечето от слу-
шателите в препълнената за-
ла, за които той изсъви два
биса. И този път румънският
„лаугар“ зарадва своите почит-
атели свиргуозната си тех-
ника и блискава емоционал-
ност. Приятно впечатление на-
правиха неговата отзивчивост,
неподраженият му, свеж от-
клик на разнообразните на-
строения, заложени в произ-
веденията на Лало — буен
темперамент и поетична въл-
беност. Наистина удивителна
е творческата младост на то-
зи роден артист, който вече
четири десетилетия интензив-
но концертира както в своята
страна, така и в чужбина.

Последната пиеса от вто-
рата програма бе Петата сим-
фония на Чайковски — драма-
тично, проблемно произведе-
ние. И тук интерпретацията
бе в духа на добрата тради-
ция — може да се каже, че
Паул Попеску завладя и пу-
бликата, и оркестъра със си-
лата и логиката на своя ясен
художествен замисъл, убедител-
но изваян в пластичен, из-
разителен жест.

Новата румънска музика
се развива изключително ус-
пешно. Едно следващо госту-
ване на този добър и гъвкав
оркестър би могло да ни под-
несе повече репертоарни от-
крития, свързани с имената
на големи съвременни автори
като Анатол Виеру, Паскал
Бентою, Аурел Строе, както
и с някои от по-крупните и
неизпълнявани у нас опуси
на класика Енеску.

Оргиян СТАМБОЛИЕВ